

"הצנועים מושכין את ידיהם"

ואין לאדם להתפלל בלא רצון הקהל, וכל מי שמתפלל בחזקה ודרך אלמות אין עונין אמן אחר ברכותיו. (רמ"א אר"ח נג, כב)

ואין לאדם להתקוטט בעבור שום מצוה, כגון גלילות ספר תורה וכיוצא בו, שהרי שנינו: הצנועים מושכים את ידיהם מלחם הפנים והגרגרנים חוטפים, ואכילת לחם הפנים הוא מצוה. ופשוט דדוקא אם המצוה תתקיים על ידי אחר, אבל אם המצוה תתבטל לגמרי, כגון הכנסת אורחים או החזקת תלמוד-תורה, ויש בידו למחות, בודאי מחויב למחות כדי להחזיק המצוה, שהרי מדינא כופין על עניינים כאלו, כמבואר בחושן-משפט בסימן קסג סעיף א בהג"ה וסוף סעיף ג.

(משנ"ב שם ס"ק סה)

ואסור לאדם להתפלל (לפני העמוד) בלא רצון הצבור. וכל מי שמתפלל בחזקה ודרך אלמות – אין עונין אמן אחר ברכותיו. אם יש בו יראת שמים – יברח מהעמוד, אם רואה אפילו רק יחידים שאין רוצים בו. וכל מצוה שהיא במחלוקת – אינה מצוה. ולא יתקוטט לעשות מצוה שאינה מוטלת עליו, שהרי אכילת קדשים בודאי מצוה גדולה היא, ומכל מקום שנינו בלחם הפנים שהצנועים מושכים את ידיהם מהחלוקה אם מתקוטטים בעד זה, כדאיתא ביומא [ל"ט]. ועל זה אמרו, כל השם אורחותיו זוכה ורואה בישע אלהים. (ערוך-השולחן נג, כב)